

valg anførte derimod, maatte tale derfor; thi, naar denne Grund skulde gjælde i sin fulde Udstrækning, maatte det ogsaa gjælde om Udvalgets eget Forslag, som blev antaget ved Sagens anden Behandling. Derfor det ærede Udvalg, støttet paa den Grund, at man for Diebliffet ikke kunde bedømme de paagjældende Forretningers Bessaffenhed, og at der derfor ikke burde bestemmes Departementsdirecteurer for det Slags Embeder, var kommet til det Resultat, at man burde aldeles udlade af Lovforslagets § 2 enhver Gagebestemmelse for disse Embedsmænd, hvorom der her handles, saa vilde jeg have fundet det consequent. Derimod tilstaaer jeg, at jeg kan ikke finde det consequent, at Udvalget vel vil sige: vi skjønnede ikke, at disse Embedsmænd ere fuldt saa meget som Departementsdirecteurer, men vi skjønnede, at de staae mellem Departementsdirecteurer og visse andre Embedsmænd, f. Ex. Contoirchefer, og vi ville derfor dog normere deres Embeder. Naar man da altsaa maa antages tillige at erkjende, at man er istand til at bedømme Embedernes Bessaffenhed særlig, synes det mig ogsaa, at man maa erkjende sig istand til at bedømme, om ikke disse Embeder, for hvilke man foreslaaer en Gage for hvert især af 2000 Rbd., der skal kunne stige til 2600 Rbd., naar de bleve forenede til en Post, dog vel kunde qualificere sig til en Begyndelsesgage af 2400 Rbd., med Berettigelse for Vedkommende til at kunne ascendere ligesom den sædvanlige Departementsdirecteur's Gage. Har man enkeltviis vurderet to Embeder til at kunne lønnes med 4000 til 5200 Rbd. tilsammen, synes mig ogsaa, at man kan vel have en begrundet Dømm om, at det kan være passende at lønne dem, naar de blive forenede i eet Embede, med fra 2400 Rbd. indtil 3000 eller 3400 Rbd. Da dette er tredie Behandling, vil der jo ikke kunne gjøres yderligere Forandringer; ellers tilstaaer jeg rigtignok, at det forekommer mig naturligt, naar mit Forslag til § 2 forkastedes, saa ogsaa at lade den hele Bestemmelse om disse Directeurer for Pensioners og Forsørgelsesvæsenet efter Loven af 9de April 1851 og for Enke-

og Livrentekassen aldeles gaae ud af Loven; saa opnaaede man, hvad det ærede Udvalg har anseet for hensigtsmæssigere end mit Forslag, at man senere, naar der virkelig ved indtrædende Vacance forelaa paatrængende Anledning til at regulere det, da kunde bestemme Gagen.

Hvad det andet Endringsforslag angaaer, da maa jeg bemærke, at for det Første er det jo kun et Udvalgs Anskuelser, der endnu foreligge i det andet Thing med Hensyn til denne Post; det er altsaa ikke endnu Noget, som er saa endelig afgjort, at man kan vide, om det ogsaa gaaer igjennem, og man vil ikke kunne faae det at vide paa denne Rigsdag, siden der ikke er støttet noget Forslag dertil. Fra Regeringens Side er det anseet umuligt at komme frem med et Lovforslag paa Rigsdagen, der skulde normere hele Forsørgelsesvæsenets Gagering efter Loven af 9de April 1851. Regeringen har derfor indskrænket sig til Besættelsen af Embederne og til at begiere de fornødne Gager dertil i Dverensstemmelse med de nu gjældende Forhold, men det er Noget, som Enhver maa indrømme, og det er ogsaa af det ærede herværende ærede Udvalg i denne Sag erkjendt i dets Betænkning, at denne Post som administrerende Directeur for dette Forsørgelsesvæsen i dette Diebliff er overordentlig besværlig og har været forbunden med særdeles Vanskeligheder. Naar det nu maa erkjendes, og jeg tror vel ogsaa, at det maa erkjendes, at det ikke har været nogen let Sag for Regeringen at finde en Mand, som man kunde ansee for stikket til at bringe hele det Virvar, der her er Tale om at ordne, ind i en ordentlig og for Statsrevisionen anskuelig Form, tror jeg ogsaa, at det er et ganske billigt Forlangende, at denne Mand idetmindste stikkes samme Ret som Departementsdirecteurer, da han ellers ikke vilde have nogensomhelst Udigt til Forbedring i sin Lønning for dette besværlige og virkelig utaknemmelige Arbejde og den megen Miskjendelse, som har været en Følge af dette ubehagelige Hvervs Overtagelse.